

Czemu żyję i chcę jeszcze żyć?
Wydaje mi się, że źródłem
nie jest ani wiara i Kościół,
ani państwo i naród, ani wiedza,
ani partia polityczna. (...)
Jeśli myślę o źródłach ciągle
żywych, to myślę, że takim
źródłem jest moje dzieciństwo
i młodość. Dom rodzinny.
Rodzice i bracia.

Tadeusz Różewicz, *Przygotowanie do wieczoru autorskiego*, w: *Utwory zebrane. Proza 3*,
Wydawnictwo Dolnośląskie, Wrocław 2004

Wrocław miasto spotkań

PARTNERZY

PATRONI MEDIALNI

Projekt okładki Iza Kolka, ilustracja Paweł Kamza, zdjęcia Filip Wierzbicki.

wteatr.pl

WYSKUBKI

wg Tadeusza Różewicza

wtw://

WROCLAWSKI TEATR WSPÓŁCZESNY

WYSKUBKI

wg Tadeusza Różewicza

adaptacja i reżyseria

Paweł Kamza

scenografia, kostiumy

Iza Kolka

muzyka

Aleksander Brzeziński

choreografia

Adrian Rzetelski

inspicjentka

Justyna Bartman-Jaskuła

realizacja dźwięku

Piotr Postemski / Maciej Rzońca

realizacja światła

Jacek Mieczkowski

obsada:

Anna Błaut

Krzysztof Boczkowski

Zina Kerste

Ewa Niemotko

Miłosz Pietruski

Dominika Probachta

muzyka na żywo

Aleksander Brzeziński

Premiera

03.06.2022 / Scena na Strychu

Różewiczowie pochodzili z Gabrielowa, wsi z pogranicza Mazowsza, Wielkopolski i Śląska. Stefania Różewicz – matka Tadeusza – spędzała tam z synami wakacje aż do wybuchu drugiej wojny światowej. Po wojnie do Gabrielowa jeździły dzieci Tadeusza i Stanisława, a potem ich wnuki. Gabrielów był dla Różewiczów miejscem pierwszych młodzieńczych inicjacji i odkryć. Równocześnie był oazą, schronieniem przed światem; „matecznikiem” Różewicza. Czytając jego poezję i prozę, trudno nie szukać w niej śladów Gabrielowa. Bracia Różewiczowie uczestniczyli w obrzędach i rytuałach wiejskiej wspólnoty. Stefania Różewicz pisała o tym w swoich zapiskach, które Tadeusz umieścił w zbiorze *Matka odchodzi*. Wspomnienia ujęła w rytm czasu przemian – kolejnych pór roku.

Twórczość Różewicza to ciągle rozpamiętywanie końca świata – końca Gabrielowa i pytania, dlaczego ocalał, jak żyć po rzezi. Powraca pytanie – jak żyć po Sommie, Auschwitz, Warszawie, Dreźnie, Sarajewie, Groznmym, Aleppo, Mariupolu? Odpowiedzi i zaklęcia znają ci po drugiej stronie. Poeta Różewicz podążał śladem śpiewaków, bazarzy i wróżów, którzy szukają pomocy w rozmowach z duszami zmarłych.

Bóg stworzył wieś, człowiek miasto. Czas twórczości ludowej to czas poza nowoczesnością, to ogród naiwny i niewinny. Liryka Różewicza szuka ścieżek do tego utraconego, ale niezapomnianego ogrodu – Gabrielowa.

Paweł Kamza, reżyser

Kobiety na wsi, nawet bogatsze, były bardzo zapracowane. (...) Nawet zimą pora trzeba było dużo pracować – wełnę gręplować ręcznymi gręplami. Gręple to były szczotki nabijane drutami. Potem szło przędzenie wełny, lnu. Z pierzem było lepiej, bo z kilku chałup schodziły się dziewczyny na wyskubki i po kolacji wszędzie skubano pierze. Oczywiście było weselej, bo razem można było pośpiewać, pożartować, obmówić kogoś. Gospodyni zawsze jakąś dobrą kolację zrobiła. Pod koniec wyskubek była kawa i biały chleb, i jakaś tańcówka.

Stefania Różewicz [*Wieś mojego dzieciństwa*], w: Tadeusz Różewicz, *Matka odchodzi*, Wydawnictwo Dolnośląskie, Wrocław 1999